

prima instanță: Judecătoria Râșcani, mun. Chișinău
Judecător: Gh. Mîțu
instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău
Judecători: N. Budăi, V. Efros, I. Muruianu

Î N C H E I E R E

31 mai 2017

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecător
Judecători

Tatiana Vieru
Nicolae Craiu și Oleg Sternioală

examinând admisibilitatea recursului declarat de către Coșpormac Vladislav, în pricina civilă la cererea de chemare în judecată depusă de către Coșpormac Vladislav împotriva Întreprinderii de Stat „Cadastru”, Moldovan Fiodor, Șpak Ana, Șpak Artur, Șpak Vlad și Șpak Efim, privind contestarea actelor administrative, obligarea înregistrării dreptului de proprietate și anularea sechestrelor aplicate bunului imobil,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 9 februarie 2017, prin care a fost respins apelul declarat de către Coșpormac Vladislav, fiind menținută hotărârea Judecătoriei Râșcani, mun. Chișinău din 3 noiembrie 2016,

c o n s t a t ă :

La 7 iulie 2015, Coșpormac Vladislav a depus cerere de chemare în judecată împotriva Întreprinderii de Stat „Cadastru”, privind contestarea actelor administrative, obligarea înregistrării dreptului de proprietate și anularea sechestrelor aplicate bunului imobil.

În motivarea acțiunii, reclamantul a indicat că, la 4 februarie 2015, a depus o cerere la adresa Oficiului Teritorial Cadastral Chișinău, prin care a solicitat înregistrarea dreptului de proprietate după el în privința la 1/4 cotă - parte din ap. 9 amplasat pe bd. Cuza-Vodă, 26/1, mun. Chișinău, nr. cadastral 0100112.114.01.009, în temeiul încheierii executorului judecătoresc nr. 176-379/12 din 5 decembrie 2014. Concomitent cu această solicitare, potrivit încheierii executorului judecătoresc Stoian Grigore din 29 ianuarie 2015, au fost formulate și pretențiile cu privire la

anularea măsurilor de asigurare a acțiunii și a interdicțiilor aplicate de către mai mulți executori judecătorești.

În această ordine de idei, Coșpormac Vladislav a relatat că, prin decizia registratorului OCT Chișinău, Panaș Vladimir, din 13 februarie 2015, s-a dispus prelungirea termenului de examinare a cererii de înregistrare a bunului imobil și drepturilor asupra acestuia din 4 februarie 2015 până la 6 aprilie 2015. Astfel, prin decizia registratorului OCT Chișinău, Panaș Vladimir, din 6 aprilie 2015, a fost refuzată înregistrarea dreptului de proprietate după Coșpormac Vladislav în privința 1/4 cota-parte din ap. 9 situat bd. Cuza-Vodă, 26/1, mun. Chișinău, cu nr. cadastral 0100112.114.01.009, în temeiul executorului judecătoresc nr. 176 - 379/12 din 05.12.2014. În argumentarea concluziilor sale, registratorul sus menționat a invocat prevederile art. 37 alin. (1) din Legea cadastrului bunurilor imobile.

Din aceste considerente, reclamantul a arătat că, la 6 mai 2015, a depus o cerere prealabilă împotriva deciziei citate supra, însă a fost respinsă prin decizia registratorului Întreprinderii de Stat „Cadastru”, Gușanu Aliona, din 2 iunie 2014. Acest ultim act a fost întemeiat pe dispozițiile art. 12 alin. (7) lit. b) din Legea nr. 1543 – XIII din 25 februarie 1998 cadastrului bunurilor imobile.

Coșpormac Vladislav a considerat că ambele decizii sunt ilegale în fond, fiind emise contrar prevederilor legii. Prin urmare, în apărarea punctului său de vedere, a precizat că, prin hotărârea Judecătoriei Botanica, mun. Chișinău din 13 decembrie 2011, a fost dispus de a admite parțial acțiunea reclamantului împotriva lui Șpak Artur, fiind încasat de la ultimul datorie de 61 042,75 euro și cheltuielile de judecată în quantum de 8 000 lei. Această hotărâre a fost contestată cu apel, însă a fost menținută în vigoare prin decizia instanței de apel din 14 martie 2012.

În același context, reclamantul a susținut că, în temeiul acestui act judecătoresc, a primit titlul executoriu, iar executorul judecătoresc Stoian Grigore a intentat procedura de executare nr. 176 - 1790/12 din 22 iunie 2012. Totodată, debitorul Șpak Artur avea la acel moment datorii față de mai mulți creditori, existând mai multe proceduri de executare cu privire la încasarea de la acesta a unor sume de bani. Așadar, în urma achitării datoriei în mărime de 52 396,07 lei de către debitor, formată față de Vieru Victor, prin încheierea executorului judecătoresc Maria Caduc din 30 august 2012, au fost anulate anumite măsuri de asigurare a executării, precum și sechestrul aplicat asupra bunurilor imobile ale lui Șpak Artur.

Cu toate acestea, reclamantul a pretins că debitorul nu și-a executat obligațiile până la momentul de față. În acest sens, prin hotărârea Judecătoriei Botanica, mun. Chișinău din 26 martie 2014 (judecător V. Mihăilă), a fost admisă acțiunea acestuia împotriva lui Șpak Artur, Șpak Ana Fiodor, Șpak Efim Vasile, Șpak Vlad Efim și Șpak Lilia, fiind împărțit în ¼ cote – părți egale ideale bunul imobil, apartamentul

nr. 9 din bd. Cuza-Vodă, 26/1, mun. Chișinău cu suprafața totală de 52,5 m.p., ce constituia proprietate comună a celor menționați.

În continuare, Coșpormac Vladislav a indicat că, în baza acestei hotărâri, a fost adoptată încheierea executorului judecătoresc Stoian Grigore din 22 octombrie 2014, prin care s-a dispus desfășurarea licitației publice cu privire la $\frac{1}{4}$ cotă – parte din imobilul din litigiul, la prețul indicat în încheiere, precum și la $\frac{1}{2}$ cotă - parte din ap. 58 din str. Studenților 11/2 mun. Chișinău. Până la urmă, licitația nu a produs nici un rezultat, deoarece nu au fost înregistrați participanți.

În aceste circumstanțe, reclamantul a solicitat transmiterea $\frac{1}{4}$ cotă – parte din apartament în proprietate privată, ceea ce a fost efectuat prin încheierea executorului judecătoresc Stoian Grigore din 5 decembrie 2014. De asemenea, la 29 ianuarie 2015, executorul judecătoresc Stoian Grigore a decis anularea tuturor interdicțiilor de înstrăinare a acestui imobil.

Astfel, Coșpormac Vladislav a menționat că refuzul registratorului OCT Chișinău, Panas Vladimir, s-a bazat exclusiv pe faptul că, la 15 august 2014, în registrul bunurilor a fost notată încheierea nr. 2 – 7r/8r/26/r/46/10 din 24 februarie 2010, prin care aceeași cotă – parte din imobil a fost transmisă de debitorul Șpak Arturi către creditorul urmăritor Moldovan Fiodor, devenind acest drept opozabil față de persoanele terțe. În viziunea reclamantului, acest temei este unul neîntemeiat, deoarece datoria lui Moldova Fiodor a fost stinsă față de debitor. Mai mult, actul executorului judecătoresc a fost notificat în registrul bunurilor imobile, dar nu a fost înregistrat dreptul de proprietate în privința apartamentului.

Solicită Coșpormac Vladislav, anularea deciziei registratorului Oficiului Cadastral Teritorial Chișinău, Panas Vladimir, din 6 aprilie 2015, cu privire la refuzul înregistrării dreptului de proprietate în privința a $\frac{1}{4}$ cotă – parte din apartamentul nr. 9 din bd. Cuza-Vodă, 26/1, mun. Chișinău, precum și anularea deciziei registratorului Întreprinderii de Stat „Cadastru”, din 2 iunie 2015, Gușanu Aliona (f. d. 3).

În același timp, a cerut obligarea Întreprinderii de Stat „Cadastru” înregistrării după reclamant a dreptului de proprietate în privința acestui imobil și anularea sechestrelor aplicate în privința bunului imobil (f. d. 3).

Pe parcursul examinării cauzei, pârâtul Întreprinderea de Stat „Cadastru” a depus referință în întâmpinarea cererii de chemare în judecată, prin care a cerut respingerea acțiunii ca neîntemeiată (f. d. 72 – 73).

La 29 octombrie 2015, la demersul Întreprinderii de Stat „Cadastru”, prima instanța a introdus în proces pe Moldovan Fiodor, în calitate de intervenient accesoriu (f. d. 74).

Prin încheierea protocolară din 4 octombrie 2016, instanța de fond a atras în calitate de intervenienți accesorii pe Șpak Ana, Șpak Artur, Șpak Efim și Șpak Vlad,

care sunt proprietarii apartamentului nr. 9 din bd. Cuza-Vodă, 26/1, mun. Chișinău cu suprafața totală de 52,5 m.p. (f. d. 76).

Prin hotărârea Judecătoriei Râșcani, mun. Chișinău din 3 noiembrie 2016, a fost respinsă acțiunea reclamantului ca nefondată (f. d. 77, 81 – 83).

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 9 februarie 2017, a fost respins apelul declarat de către Coșpormac Vladislav, fiind menținută hotărârea Judecătoriei Râșcani, mun. Chișinău din 3 noiembrie 2016 (f. d. 108 – 120).

La adoptarea soluției, instanța de apel a reluat constatările instanței de fond, precizând că, din momentul notării efectuate în registrul bunurilor imobile, la 15 august 2014, în temeiul încheierii executorului judecătoresc Bandalac Emilian nr. 2-7r/8r/26r/46/10 din 24 februarie 2010, privind transmiterea $\frac{1}{4}$ cotă-parte din bunului imobil din litigiu, ce aparține cu drept de proprietate debitorului Șpak Artur, către creditorul Moldovan Fiodor, dreptul real al ultimului a devenit opozabil pentru terțe persoane și care va fi transformat în intabulare în urma radierii măsurilor de asigurare a acțiunii și interdicții (f. d. 119).

Prin urmare, instanța a considerat că debitorul Șpak Artur nu dispune de drepturi în privința apartamentului nominalizat, fapt ce denotă că registratorul Oficiului Teritorial Cadastral nu a admis just solicitarea lui Coșpormac Vladislav, cu privire la înregistrarea dreptului de proprietate în privința acestui imobil (f. d. 119).

În plus, Colegiul a statuat că nu a fost demonstrat că Șpak Artur ar fi achitat integral datoria față de creditorul Moldovan Fiodor (f. d. 119).

Pentru a pronunța această decizie pe fond, instanța de apel s-a călăuzit de art. 37¹ alin. (1) din Legea cadastrului bunurilor imobile.

La 20 februarie 2017, Curtea de Apel Chișinău le-a expediat participanților la proces copia deciziei integrale din 9 februarie 2017 (f. d. 121).

La 10 aprilie 2017, dl Coșpormac Vladislav a declarat recurs împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 9 februarie 2017, solicitând casarea acesteia și a hotărârii primei instanței din 3 noiembrie 2016, cu pronunțarea unei noi hotărâri de admitere integrală a acțiunii.

În motivarea ilegalității deciziei contestate, recurentul reiterează circumstanțele de fapt și de drept invocate pe parcursul examinării cauzei în instanțele inferioare.

Suplimentar, Coșpormac Vladislav consideră că au fost încălcate prevederile art. 6 din CEDO în partea ce ține de garanțiile unui proces echitabil, începând cu lipsa exercitării eficiente a dreptului la apărare și terminând cu pronunțarea unei hotărâri total nemotivate. Prin urmare, pretinde că decizia instanței de apel nu este motivată, iar la examinarea pricinii în ordine de apel nu au fost respectate dispozițiile art. 373 din Codul de procedură civilă.

La 4 mai 2017, în conformitate art. 439 alin. (2) din Codul de procedură civilă, Curtea Supremă de Justiție i-a comunicat cererea de recurs Întreprinderii de Stat „Cadastru”, informând că referința se depune în termen de o lună de la data primirii scrisorii. În mod corespunzător, dacă referința nu a fost prezentată în termenul stabilit, admisibilitatea recursului se decide în lipsa acesteia (f. d. 131).

Până la data examinării cauzei, intimatul nu a depus referință, prin care să-și exprime poziția cu privire la recursul declarat.

Analizând admisibilitatea recursului, conform art. 440 din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că cererea de recurs formulată de Coșpormac Vladislav este inadmisibilă, din următoarele motive.

În conformitate cu art. 439 alin. (3) Codul de procedură civilă, judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin.(2).

Materialele cauzei dovedesc faptul că recursul nu a fost examinat anterior, fiind respectate, totodată, dispozițiile art. 430 din Codul de procedură civilă, potrivit cărora Coșpormac Vladislav este în drept să declare prezenta cerere.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Având în vedere dispozițiile de drept enunțate, instanța de recurs constată că recursul declarat de Coșpormac Vladislav la 10 aprilie 2017 este depus în termen, deoarece la materialele cauzei nu există dovada primirii de către recurent a copiei deciziei integrale a Curții de Apel din 9 februarie 2017.

Din considerentele prezentate mai sus, instanța observă că cererea de recurs nu a întrunit condițiile de inadmisibilitate prevăzute de art. 433 lit. b), c), d) din Codul de procedură civilă, fiind necesar, finalmente, de a examina argumentele susținute din recurs prin prisma art. 433 lit. a).

În continuare, audiind raportul verbal al judecătorului-raportor și verificând încadrarea în dispozițiile art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă a temeiurilor invocate în recurs, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție constată existența temeiului prevăzut la art. 433 lit. a) CPC, din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural. Temeiurile declarării recursului sunt enumerate exhaustiv în alineatele (2), (3) și (4) ale acestui articol.

Rațiunea acestor dispoziții legale fundamentează ideea potrivit căreia judecarea recursului exercitat conform Secțiunii II-a, Capitolul XXXVIII din Codul de procedură civilă, are un caracter devolutiv și privește doar problemele de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, nu și temeinicia ei în fapt. În aceste condiții, trebuie observat caracterul extraordinar al aceste căi de atac, la care se poate recurge doar în cazurile excepționale enunțate de dispozițiile art. 432 alin. (2), (3), (4) din Codul de procedură civilă.

Din acest punct de vedere, completul Colegiului își propune să verifice esența și temeiurile recursului, precum și argumentele privind caracterul nelegal al deciziei atacate, în limitele în care au fost formulate și prin prisma drepturilor garantate de Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (CEDO).

Instanța subliniază că în materie civilă Convenția nu garantează un drept de recurs, dar că o eventuală procedură de examinare a admisibilității acestuia face incident articolul 6 (a se vedea, *inter alia*, *Kukkonen v. Finlanda (nr. 2)*, 13 ianuarie 2009, para. 24; *Akaki Tchaghiashvili v. Georgia*, 2 septembrie 2014, para. 34).

În plus, un stat care dispune de astfel de instanțe de recurs are obligația să se asigure că justițiabilii se bucură de principiile unui proces echitabil garantate de art. 6 alin. (1), în special de dreptul de acces la o instanță și de dreptul de a fi audiat. (a se vedea, *de exemplu*, *Erfar – Avef v. Grecia*, 27 martie 2014, para. 39 – 40; *Lebedinski v. Republica Moldova*, 16 septembrie 2015, para. 32).

Cu privire la primul aspect, instanța de recurs observă că dreptul de acces la un tribunal al unei persoane poate fi limitat, inclusiv în cazul admisibilității contestațiilor înaintate prin intermediul căilor de atac, întrucât însăși natura sa solicită o reglementare specială din partea statului, care beneficiază de o anumită marjă de apreciere. În acest sens, condițiile pentru autorizarea unei cereri introduse pe o cale de atac extraordinară pot fi mai stricte decât condițiile instituite pentru o cale de atac ordinară (a se vedea, *inter alia*, *Marc Brauer v. Germania*, 1 septembrie 2016, para. 34; *Miessen v. Belgia*, 16 octombrie 2016, para. 64).

În același timp, în jurisprudența sa consecventă, Curtea Europeană a precizat că interpretarea normelor de procedură reprezintă o chestiune de drept intern și ține, în principiu, de competența instanțelor să evalueze motivele de admisibilitate a unei cereri de acest tip (*a se vedea*, *de exemplu*, *Kukkonen v. Finlanda (nr. 2)*, *ibidem*, para. 25; *Vučković și alții v. Serbia (excepții preliminare)*, 25 martie 2014, para. 80; *Miessen v. Belgia*, *ibidem*, para. 70).

Astfel, în conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4).

În același context, alin. (2) și (3) ale art. 432 din Codul de procedură civilă prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de

drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alineatul (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au condus sau ar fi putut conduce la soluționarea greșită a pricinii, în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară sau în cazul în care erorile comise au condus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Prin urmare, reglementările referitoare la formalitățile și termenele impuse de articolele 433 și 432 alin. (2)-(4) din Codul de procedură civilă urmăresc protejarea interesului părții, precum și competența asigurării interpretării unitare a legii de către Curtea Supremă de Justiție. Aceste limitări urmăresc un scop legitim, îndeplinind cerințele securității juridice și buneii-administrații a justiției (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Beniamin Nersesyan v. Armenia*, 19 ianuarie 2010, para. 22; *Erfar – Avef*, ibidem, para. 41, *Marc Brauer*, ibidem, para. 35; *Miessen*, ibidem, para. 67; *Trevisanato v. Italia*, 16 decembrie 2016, para. 36 - 37).

În speță, instanța constată că cererea de recurs declarată de către Coșpormac Vladislav este formulată în baza art. 432 alin. (2) din Codul de procedură civilă, așa cum prevede art. 437 alin. (1), lit. f) din Codul de procedură civilă. Astfel, acesta consideră că instanțele ierarhic inferioare au interpretat eronat normele de drept material, iar, în special, instanța de apel nu și-a motivat soluția în litigiu.

Completul judiciar notează că-i revine obligația de a verifica dacă argumentele recurentului întrunesc condițiile necesare pentru a declara admisibil cererea acestuia, inclusiv dacă normele de drept invocate în favoarea punctului său de vedere sunt incidente la soluționarea fondului cauzei.

În primul rând, instanța de judecată subliniază că recurentul a reluat criticile invocate în faza procesual anterioară și asupra căroră instanța de apel deja s-a pronunțat (f. d. 113 - 120). Deci, se reține că nu au fost prezentate motive plauzibile care ar putea răsturna constatarea instanței de apel cu privire la efectele juridice produse de notarea în registrul bunurilor imobile a dreptului de creanță a debitorului Moldovan Fiodor față de Șpak Artur. Or, după cum a fost stabilit, dreptul real al lui Moldovan Fiodor a devenit opozabil pentru terțe persoane și care va fi transformat în intabulare în urma radierii măsurilor de asigurare a acțiunii și interdicții (f. d. 119).

Totodată, completul Colegiului reamintește că instanța de fond a considerat că pretențiile formulate de Coșpormac Vladislav cu privire la obligarea înregistrării dreptului de proprietate și anularea sechestrelor aplicate bunului imobil din litigiu constituie capete de cerere accesorii, urmând a fi respinse din aceleași motive ca cerințele principale (f. d. 83, *pe verso*). În acest sens, nu au parvenit obiecții.

În al doilea rând, instanța de recurs reține că recurentul nu a prezentat nicio observație nouă în ordine de apel la aspectele analizate mai sus, de natură de a modifica soluția instanței inferioare. Astfel, în aceste condiții și potrivit jurisprudenței consecvente a CtEDO, prin preluarea motivelor instanței de fond de către cea de apel, nu este afectată substanța dreptului la un proces echitabil, în special în partea ce ține de motivarea hotărârilor judecătorești (a se vedea *Helle c. Finlandei*, 19 decembrie 1997, para. 56 – 60 sau *Nedzela c. Franței*, 27 iulie 2006, para. 55, *Ivan Shiman c. României*, 2 iunie 2015, para. 39). De fapt, în lipsa unor formulări concrete și adecvate din partea recurentului, se atestă că instanța de apel a examinat efectiv problemele fundamentale care îi erau supuse aprecierii.

În baza celor prezentate, completul Colegiului consideră că Vladislav Coșpormac nu a adus suficiente argumente cu privire încălcările comise de instanța de apel, pe care le-ar fi considerat esențiale și ar putea obliga instanța de recurs să primească cererea acestuia spre examinarea în fond și, eventual, să caseze/modifice hotărârea judecătorească contestată. Prin urmare, temeiurile invocate nu sunt compatibile cu cerințele prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) sau (4) din Codul de procedură civilă.

Cât privește dreptul justițiabilului „de a fi audiat”, garantat de Convenție, instanța notează că obligația de a motiva o hotărâre judecătorească poate varia în funcție de natura deciziei în cauză (a se vedea, *inter alia*, *Helle v. Finlanda*, 19 decembrie 1997, para. 55; *Latourniere v. Franța*, 10 decembrie 2002, para. 2; *Hansen v. Norvegia*, 2 octombrie 2014, para. 71 – 74). De fapt, în concepția instanței europene, art. 6 alin. (1) nu impune motivarea detaliată a deciziei unei instanțe de recurs care, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge un recurs, ca fiind „lipsit de șanse de succes” (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Kukkonen v. Finlanda* (nr. 2), *ibidem*, para. 24; *Beniamin Nersesyan*, *ibidem*, para. 23 – 24; *Akaki Tchaghiashvili*, *ibidem*, para. 34 sau *Papaioannou v. Grecia*, 2 iunie 2016, para. 45).

Mai mult, instanța observă că recurentul Coșpormac Vladislav a formulat prezenta cerere după ce a beneficiat de o procedură contradictorie pe fond și a avut posibilitatea de a fi audiat de o primă instanță și de o instanță de apel, care au fost competente de a examina toate chestiunile de fapt și de drept relevante litigiului (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Levages Prestations Services v. Franța*, 23 octombrie 1996, para. 48; *A. Menarini Diagnostics S.R.L. v. Italia*, 27 septembrie 2011, para. 59; *Akaki Tchaghiashvili*, *ibidem*, para. 34).

În sfârșit, în limitele impuse de art. 439 alin. (3) din Codul de procedură civilă, instanța conchide că recursul dedus judecății nu corespunde cerinței de a fi „efectiv”, adică nu s-a bazat exclusiv pe chestiuni de drept, care ar cuprinde încălcări esențiale sau aplicări eronate a normelor de drept material sau a normelor

de drept procedural din partea instanței judecătorești ierarhic inferioară. Din aceste raționamente, completul Colegiului constată existența temeiului prevăzut la art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, fiind respectat, în viziunea instanței, raportul rezonabil de proporționalitate între mijloacele utilizate și scopul urmărit.

În conformitate cu art. 440 alin.(1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Astfel, având în vedere circumstanțele stabilite *supra*, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție decide în mod unanim că recursul declarat de către Coșpormac Vladislav nu ridică probleme de drept și nu poate fi acceptat spre examinarea în fond, urmând a fi considerat inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de către Coșpormac Vladislav.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,

Judecător

Tatiana Vieru

Judecători

Nicolae Craiu

Oleg Sternioală